

«ده‌ترین‌های» رادیو صبا

«ده‌ترین» عنوان یکی از برنامه‌های جدید رادیو صباست که روزهای جمعه از رادیو صبا پخش می‌شود.

به گزارش روابط‌عمومی رادیو صبا، برنامه جدید ده‌ترین رادیو صبا با اجرای شاهین جمشیدی هر هفته موضوعات مختلفی را با کارشناسان همان حوزه بررسی می‌کند و از بین ده گزینه نهایی هر هفته جمعه‌ترین‌ها را انتخاب می‌کند. به گفته نازنین حاج‌سیفا...، تهیه‌کننده ده‌ترین این برنامه به موضوعات مختلفی از جمله ورزش، تفریحات، گردشگری، فضای مجازی و... می‌پردازد و با کمک سه کارشناس همان حوزه در طول هفته بررسی‌های لازم به‌عمل آید تا در زمان پخش برنامه به کمک شنوندگان به ترین‌ها از نظر مخاطبان برسند. نازنین حاج‌سیفا... با اشاره به بخش ویژه مخاطبان با نام «زیشک‌زین» گفت: در طول هفته شنوندگان از طریق فضای مجازی اسامی و آرای خود را ثبت می‌کنند تا در نهایت مشخص شود به چه کسی یا موضوعی باید اهدا شود. وی در ادامه نیز افزود: طبیعتاً به جنبه سرگرمی این برنامه بیشتر پرداخته می‌شود اما هدف ما این است که در حوزه خودش برند شود و تاثیرگذار باشد. وی درباره انتخاب مجری هم گفت: با نوع اجرایی که شاهین جمشیدی دارد به نظر گزینه مناسبی برای این برنامه خواهد بود.

«خانه آقاجان»

در شبکه شما

سریال «خانه آقاجان» همزمان با آغاز ماه رمضان روی آنتن شبکه‌شما می‌رود. به گزارش جام‌چم، «خانه آقاجان» مجموعه‌ای تلویزیونی به تهیه‌کنندگی حاتم معصومی و کارگردانی علی حسن‌زاده و حاتم معصومی است که با آغاز ماه رمضان، چهارشنبه ۲۵ فروردین از شبکه شماپخش خواهد شد.

این سریال در ۴۰ قسمت ۳۵ دقیقه‌ای توسط مرکز زنجان تولید شده و قرار است هر شب بعد از اذان مغرب به افق تهران حوالی ساعت ۲۰ روی آنتن برود و بازپخش آن هم برای ساعت‌های ۲ و ۳۵ دقیقه بامداد و ۱۱ و ۳۵ دقیقه روز بعد در نظر گرفته شده است.

حاتم معصومی، تهیه‌کننده، مجری طرح و یکی از کارگردانان سریال «خانه آقاجان» با اشاره به این‌که تصویربرداری این سریال حدود دو ماه و نیم در استان زنجان انجام شده است، تصریح کرد: تصویربرداری سریال نیمه دوم تیرماه ۹۹ در زنجان کلید خورد و اواخر شهریورماه به پایان رسید. وی ادامه داد: هر چند «خانه آقاجان» در دوران شیوع کرونا جلوی دوربین رفت اما خدا را شاکریم که هیچ‌کدام از اعضای تیم سازنده و هنرمندان حاضر، درگیر بیماری نشدند و دلیل این امر رعایت کامل پروتکل‌های بهداشتی و استفاده از ماسک بود. تهیه‌کننده «خانه آقاجان» با اشاره به این‌که این سریال درون‌مایه طنز دارد، درباره قصه آن گفت: توجه به موضوعات اجتماعی، خانواده بومی و احترام به کهنسالان، قصه این سریال را تشکیل می‌دهد ضمن این‌که سعی شده است تا با بهره‌گیری از مولفه‌های بومی و محلی، علاوه بر پرداختن به فرهنگ و سنت‌های بومی استان، لحظه‌های شاد و مفرحی برای مخاطبان فراهم شود. «خانه آقاجان» روایتگر داستان خانواده‌ای است که پدرشان از دیرباز در حوزه صنایع دستی فعال است و دختران وی که همگی ازدواج کرده‌اند در کنار همسران‌شان تحت سرپرستی پدر، درصدد توسعه صنعت دستی ملیله‌سازی، افزایش مقدار و کیفیت تولید، صادرات و اشتغالزایی هستند. آتش تقی‌پور، فاطمه شگری، شهرام عبدلی، حسن اسدی، گلشن پیرخانقاه، علی الوانی، عباس ادیبی، هانیه عبوسی، محمدرضا بیات، رویا صالحی، محمدمتین مولوی، صفرعلی کریمی، اسماعیل معصومی، صمد قره‌باغی، مهدی سیاری، مجید سیاری، اسنا ابوالحسنی، محمدباقر محمدی، علی سلامی و حسین رستمی بازیگران «خانه آقاجان» هستند.

بررسی پرونده قضایی خشونت خانگی در رادیو

برنامه ۹۹درجه» روزهای پنجشنبه ساعت ۵و۱۴دقیقه در رادیو سلامت، پرونده قضایی افراد پرخاشگر ناشی از کنترل خشم را مورد بررسی قرار می‌دهد. به گزارش روابط عمومی رادیو سلامت، این برنامه در قالب مجله‌ای با محوریت مدیریت خشم تولید و روانه آنتن می‌شود. به گفته سارا شریفی، تهیه‌کننده در این برنامه

گفت‌وگو با سیروس میمنت بازیگر سریال نون‌خ ۳

که در ایام نوروز توانست نگاه مخاطبان را جلب کند

مردم در خیابان من را عمو کیوان صدا می‌کنند

عمو کیوان سریال نون‌خ به همان اندازه مهربان است و عاشق زندگی. کافی است برای دقایقی کنار او بنشینید تا متوجه مهربانی‌های او شوید. درست مثل یک پدر مهربان و مقتدر برخورد می‌کند. عمو کیوان نماینده عموهای مهربان منطقه کردنشین است که پایبند به اصول و فرهنگ زیبای این خطه هستند؛ فرهنگی که از پوشش‌شان شروع می‌شود تا به اخلاق می‌رسد. عموهایی که حتی با وجود داشتن مشکل با کسی، اما ظهر که می‌شود پای سفره کنار او می‌نشیند و با آرامش غذا می‌خورد. حال این عمو کیوان قصه نون‌خ کسی نیست جز سیروس میمنت که خودش هم از این خطه است و سعی کرده با بازی حرفه‌ای و شیرین ایفاگر نقش عمو کیوان باشد تا بتواند در ایام نوروز که مردم با ویروس مخوف کرونا دست و پنجه نرم می‌کنند برای دقایقی لبخند را روی لب آنها بیاورد. سیروس میمنت در کارنامه هنری‌اش نقش‌های متعددی را در سینما و تلویزیون تجربه کرده است. حال برخی نقش‌ها را دوست دارد و بعضی دیگر را از سر ناچاری پذیرفته و به دلش نمی‌نشیند. نکته قابل تامل در کارنامه میمنت، نقش‌های منفی است. او بیشتر در نقش خلاق‌ها و قاقاچهپان ظاهر شده و هر بار سعی کرده با شیرینی‌هایی که به نقش می‌افزاید، بدون آن که مردم از او بدشان بیاید، این دست نقش‌ها را شیرین و دلچسب بازی کند تا برای مخاطبان جذاب باشد. البته او چند سال پیش یک حرکت‌نمادین هم انجام داد و برای ریاست جمهوری ثبت نام کرد که به گفته خودش یک حرکت‌نمادین برای دیده‌شدن واژه بیکاری بود. در یکی از روزهای بهاری میزبان او در روزنامه جام جم شدیم و درباره سریال نون‌خ، خاطرات و دیگر مسائل زندگی‌اش به گفت‌وگو نشستیم که خواندن صحبت‌های او خالی از لطف نیست.

فاطمه عودباشی

علیرضا ملونودی

رسانه

خیلی از بازیگران خوش شانس نبودند

هر بازیگری آرزو دارد در کاری بازی کند که متن خوب، کارگردان و تهیه‌کننده حرفه‌ای داشته باشد، اما گاهی این شرایط اتفاق نمی‌افتد و برای بازیگر هم مقدور نیست که توانمندی‌اش را در عرصه بازیگری نشان بدهد. باید همه این عواملی که به آن اشاره کردم در کنار هم بوده و بازیگر هم خوش‌شانس باشد تا به او نقش خوب و عالی پیشنهاد شود. من خیلی خوش‌شانس بودم که توانستم در سریال نون‌خ بازی کنم؛ آن هم با یک کارگردان کاربلد و تهیه‌کننده فهیم و با دانش. خوشبختانه اقبال مردم هم از این سریال بسیار بالا بوده و حتی در خیابان من را عمو کیوان صدا می‌کنند، واقعا حس خوبی دارد وقتی می‌بینم یک سریال

برای مردم تا این اندازه دلنشین است و با شخصیت‌های قصه ارتباط خوبی برقرار کردند. البته ما بازیگران خوب زیاد داریم، اما شناخته نشدند و میدان برایشان فراهم نشد تا توانمندی‌شان را نشان بدهند. در واقع بازیگر انتخاب می‌شود و دست او نیست که هر نقشی را به او بدهند. بازیگر مثل مهره شطرنج است که یک کارگردان می‌تواند او را کیش و مات کند یا با یک حرکت او را به نتیجه دلخواه برساند. بنابراین مهم است که کارگردان چه بازی ای از بازیگر بگیرد، زیرا بازیگر تکمیل‌کننده یک مجموعه خوب است. صرفاً یک بازیگر نمی‌تواند با بازی یک مجموعه بد را نجات بدهد. باید همه چیز سر جایش قرار بگیرد تا او هم بدرخشد. با توجه به همه این موارد احساس می‌کنم من نسبت به برخی بازیگران بسیار خوب که دیده نشدند، شانس بیشتری داشتم. کافی است شما سری به تئاتر شهر بزنید و ببینید چه بازیگران خوبی حضور دارند. به یاد دارم یک روز همراه با مرحوم خسرو شکیبایی تئاتر شهر بودیم و مرحوم، آن بازیگران را استاد صدا می‌کرد اما حالا نگاه کنید همه بیکار هستند و برایشان میدانی فراهم نشده است. باید بازیگر شانس بیاورد که در یک مجموعه خوب قرار بگیرد. گرچه روابط همه جا تاثیر دارد، اما وقتی بازیگری خوب بلد نیست بازی کند و بنا به روابط جلو بیاید و بازی خوبی ارائه نکند از طرف مردم پس زده می‌شود.

هیچ وقت نقشی برای خودم ننوشتم

من قبل از سریال نون‌خ در کارهای قبلی سعید آقاخانی حضور داشتم و رفاقت طولانی با او دارم. او تمام خصوصیات من را به خوبی می‌شناسد و می‌داند در بازیگری چه توانایی‌هایی دارم. اما تا قبل از سریال نون‌خ نقش کلیدی در کارهایش نداشتم و او بجا از من در سریال نون‌خ استفاده کرد و نقش کلیدی داد. چون می‌داند در کجا از بازیگر استفاده کند. ضمن این‌که من در کنار بازیگری گاهی هم نوشته‌ام، اما هیچ وقت برای خودم نقشی را ننوشتم و نمی‌پسندیدم این کار را برای خودم انجام بدهم. کاری به درست و غلط بودن ندارم، اما نگاه من این طور است.

طرح خانه به دوش را هرجا بردم رد شد

جالب است برایتان بگویم که من طراح فیلمنامه سریال خانه به دوش بودم که در زمان پخش بسیار گل کرد و پربیننده بود. اما سه سال برای ارائه طرح این سریال از این شبکه به آن شبکه می‌رفتم، اما همه رد می‌کردند و می‌گفتند طرح خوبی نیست. تا این‌که کپی این طرح در شبکه سه مانده بود و آقای پورمحمدی، مدیر وقت شبکه سه طرح را دیده بودند. خوششان آمده بود و گفتند ساخته شود. زمان ساخت این سریال هم من قرارداد کار دیگری را داشتم و نمی‌توانستم خیلی با گروه همراه باشم. البته نقش کوتاهی در این سریال بازی کردم، ولی خب گاهی اتفاقات خوب نمی‌افتد.

کیوان؛ دن‌کیشوت کردها

من برای ایفای نقش کیوان از تجربه و سابقه بازیگری‌ام بهره بردم. مطالعه کردم و بعد از صحبت‌های مکرر با نویسنده و کارگردان که کمک بسیار زیادی به من کردند تا نقش کیوان را به خوبی در بیاورم به این نقطه رسیدم که شخصیت کیوان، دن‌کیشوت کردهاست. من معادل کیوان را در سرزمین خودم که کرد هستم ندیده بودم و می‌توان گفت این شخصیت کلاری از خصوصیات رفتاری آدم‌های کردنشین است که همه این موارد در کنار هم جمع شده و تبدیل به کیوان شده است. واقعا در این مسیر سعید آقاخانی کمک زیادی به من کرد و بازخوردهای کار بسیار خوب و عالی بود. در صدا و سیما کارهای زیادی ساخته می‌شود، اما گاهی نمی‌گیرد و مردم انتقاد می‌کنند، ولی سه فصل از نون‌خ تولید شده و حتی یک انتقاد هم از سوی مردم وجود ندارد. همچنین نمایندگان شهرهای کردنشین از رئیس رسانه ملی تقدیر کردند و تاکید داشتند که خوشحالند با ساخت نون‌خ باعث شدند مردم ایران با این منطقه آشنا شوند.

افرادی که به دلیل پرخاشگری ناشی از کنترل نکردن خشم دارای پرونده قضایی هستند، بررسی می‌شوند و در خلال این بررسی با حضور کارشناس مربوطه علت‌شناسی نیز می‌شود. در این برنامه به شنوندگان آموزش داده می‌شود که چطور خشم خودشان را کنترل کنند زیرا گاهی کنترل نکردن خشم به عواقب

بسیار تلخ و دردناکی منجرخواهد شد. این برنامه شامل آیتم‌های متنوع است؛ برنامه ۹۹درجه پنجشنبه‌ها ساعت ۱۴و۵ دقیقه از رادیو سلامت پخش می‌شود و امروز به پرونده قضایی زن و شوهری می‌پردازد که دعای سنگین و کتک‌کاری داشتند و کارشناس درباره علت این خشونت خانگی در برنامه صحبت می‌کند.

مادرم به من می‌گوید مردم در تهران با هم قهرند!

به نظرم همه ایران فرهنگ خاص خودش را دارد. از سیستان و بلوچستان بگیرید تا... همه استان قابلیت معرفی شدن را در قالب کارهای نمایشی دارند و آنجا که سعید آقاخانی از سرزمین کردنشین بود و نسبت به فرهنگ این منطقه شناخت خوبی داشت، توانست با بهره بردن از بازیگران کردنشین اثر ماندگاری بسازد و بهتر است این اتفاق در استان‌های دیگر هم رخ بدهد. رنگ، لباس، فرهنگ، با هم‌بودن، آداب و معاشرت و... را که در سریال نون‌خ می‌بینید همان چیزی است که در کردنشین‌ها وجود دارد. ممکن است مردم این منطقه صبح تا شب با هم مشکل داشته باشند، اما ظهر یا شب سر یک سفره با هم جمع می‌شوند و از این خصلت‌های خوب انسانی فاصله نمی‌گیرند. انسان در جمع معنا پیدا می‌کند، اما متأسفانه زندگی شهری خیلی چیزها را از ما گرفته و دیدمان در آیا تمان‌هایمان بیشتر از دو یا سه متر نیست.

گرچه این روزها می‌گویند به خاطر کرونا باید قرنطینه شویم و تنها زندگی کنیم، اما سالیان سال است که مردم شهر زیست به تنهایی رسیده‌اند. همسایه‌ها در آسانسور همدیگر را می‌بینند با هم سلام و احوالپرسی نمی‌کنند. در سرزمین کردها این طور نیست. همه با هم سلام و علیک می‌کنند. مادرم را برای یک کار پزشکی به تهران آورده بودم. وقتی تاکسی می‌نشستیم با همه احوالپرسی می‌کرد و خطاب به من می‌گفت شما در تهران با هم قهر هستید که سلام و احوالپرسی نمی‌کنید! من هم به مادرم گفتم که نمی‌توانیم در طول روز با چند هزار آدم احوالپرسی کنیم. اما مادرم باورش نمی‌شد از کنار هم رد می‌شویم و نسبت به هم بی‌تفاوتیم. بنابراین به این مساله می‌خواهم تاکید کنم که سعید آقاخانی بسیار با دقت به جزئیات فرهنگ و آداب مردم کردنشین در نون‌خ اشاره کرده است.

ماجرای حسودی به جاناتان!

شخصیت کیوان در هر فصلی پخته‌تر از فصل قبل شده است و بسیاری از مردم به من می‌گویند که کیوان، شخصیت شیرینی برایشان است. همه اینها مدیون یک مجموعه خوب از نویسنده گرفته تا کارگردان و تهیه‌کننده است و من هم به عنوان بازیگر این نقش سعی کردم نقش کیوان را درست در بیاورم و شیرین باشد تا مردم دوستش داشته باشند. از سوی دیگر شما در طول قصه با ابعاد بیشتری از شخصیت کیوان آشنا می‌شوید با این‌که ظاهر خشنی دارد، اما عاشق زن، زندگی و داشته‌هایش است و حتی در میان مردم عاشق بودن کیوان ریزان است. گرچه حسادت‌هایی هم نسبت به جاناتان دارد که البته من به او حق می‌دهم، زیرا یک مرد توقع دارد زنش به او رسیدگی کند، حال وقتی این رسیدگی به چیز دیگری معطوف می‌شود حال گاو باشد یا سگ، منجر به دلخوری می‌شود. شخصا با حیوان مخالف نیستم، اما با این‌که حیوان را بچه‌ام صدا کنم و بگویم بابا جان بدم می‌آید. هر چیزی در زندگی باید جای خودش قرار بگیرد. حرف کیوان هم همین بود، حتی در دیالوگش می‌گوید که من امروز صبحانه نخوردم، اما زرم به جاناتان رسیدگی کرده است. در ادامه کیوان برای آشتی کردن تصمیم می‌گیرد خودش را عوض کند و حامی فلامینگوها شود. از سوی دیگر سعید آقاخانی در این سریال به حفاظت از محیط‌زیست هم بسیار خوب پرداخته است.

فرهنگسازی روی لچک‌های ۸ متری

بازخورد سریال نون‌خ در میان اقوام بسیار فوق‌العاده بود. مادرم هم ببینده این مجموعه بود و خیلی دوست داشت. در واقع همه اقوام و آشنا بسیار استقبال کردند، چون تشنه این اتفاق بودند و کار فرهنگی روی کردها نشده بود، حتی یک عده این قوم را نمی‌شناختند. ما باید روی فرهنگ‌های زیبای کشورمان فرهنگسازی کنیم و با کارهای نمایشی جذاب این فرهنگ و آداب و رسوم را نشان بدهیم. برایتان مثالی می‌زنم. لچک یا سربندی که خانم‌های کردنشین به سر دارند، هشت متر است. البته نازک بوده و وزنی ندارد، چرا نمی‌آییم روی چنین فرهنگ زیبایی سرمایه‌گذاری کنیم. این در حالی است که گاهی دختران جوان نسبت به روسری نیم متری که می‌پوشند گارد دارند، اما زنان کردنشین لچک‌های هشت متری هم به سر کرده و کلی حال می‌کنند. چرا نباید روی چنین فرهنگی کار کنیم؟ می‌توانیم روی چنین پوشش‌های زیبایی فرهنگسازی کنیم.